

Cătălin Stanciu

Deliruri

E I K O N

București, 2017

1

A fi internat într-o clinică de psihiatrie
este un privilegiu,
întâlnești oameni care refuză
realitatea.

Înseamnă să stai la masă
cu cei fără spaimă
chiar dacă aparențele sunt împotriva lor
și sunt împietriți
în camera lui Orfeu.

În difuzoarele de pe holurile lungi
cu pereți zgrijeliti și unghii înfipite în tavan,
se aud voci de copii
care spun rugăciunile celor bătrâni,
ei sunt glasul celor ce nu mai sunt liberi.

Atunci când luminile se sting
iar vocile nu mai invocă,
se întristează
și își spală fața cu apă rece.

Nebunia este un tărâm
în care realitatea îți joacă feste,
nu suferi, dar nici nu râzi,
iar seara te prinde vorbind stelelor.

2

*Lui Renée,
personajul Marqueringei A. Sechehay*

I-am pus o rochie cu fire de in
peste trupul de jad,
să nu o îmbolnăvească aerul rece,
căci cei suferinzi
sunt singuri.

„Stai lângă geam pe fotoliu,
dacă nu ai avea picioarele rigide
te-aș ghemui în corpul meu
ca pe un fetus.”

Când m-am întors,
i-am zis
„De azi,
te vei numi Renée.”

3

Nebunia e un tărâm
din care gnomii extrag minerale
pentru alchimiști,
un tărâm cu nisip lunar, înghețat
și ici - colo câte un cub crăpat.

Nebunia e un deal
cu fantome și brazde de fân,
sau poate,
doar un fir de iarbă
ce-ți trece prin suflet
când îți uiți cărările.

4

Vreau ca Dumnezeu
să fie doar al meu
să nu se mai risipească
pentru oameni care nu au nevoie
de El.

Dar
Dumnezeu a început
să nu-mi mai înțeleagă limba,
iar eu
să nu-i mai recunosc vocea,
așa-i vorbesc în gând,
ca unei iubiri trecute.

5

Atunci când facem sex
scotocim în creierul celuilalt
în istoria sa personală,
deschidem cutia Pandorei
și ne răzbunăm pe toate femeile
pe care nu le-am putut iubi
până la capăt.

6

Mă simt singur în orașul
în care oamenii ies pe stradă
fără niciun motiv,
deghizați în propria viață
în care nu-și găsesc tihna,
și nu au pe nimeni și nimic,
în dreapta lor
pe care să se sprijine.

Doar eu sunt
chinuitor de lucid, de real și sferic,
un zid invizibil și fără margini mă separă de ei
gura mea e plină de păsări,
gâtu-mi țipă a sufocare
și respir pene.

Îmi ard mâna cu care scriu
despre iarnă
despre tine
și despre apele care urcă.

7

Vântul vuieste în noapte
 țipă nebun la salcia uscată
 sufletu-mi plânge
 întreg ca un spin,
 cu scrâncet ascult ghicitoarea
 ce-mi spune
 să fac prinsoare pădurii de-alun.

Spre capăt mă așteaptă un cânt,
 un cor
 al arborilor negri de ceață.

Mă arunc în tăcere
 ca într-o scrisoare a celor mici
 către îngeri,
 ca litera vie ce ajunge
 pe drumul alb
 când piatra vorbește
 fântânii,
 când nukul grădinii e un carton
 de teatru absurd.

Pădurea e tristă de moarte.